

Alēija Koronela-Kamitana
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās Filipīnās.

Deivs dzirdēja, ka mamma klauvē pie viņa guļamistabas durvīm. Bija pienācis laiks celties. Viņš izkāpa no gultas un nomazgāja seju. Pēc tam viņš pievienojās mammai, tētim, brāļiem un māsām viesistabā.

„Labrīt,” teica mamma. Deivs miegaini pasmaidīja. Ģimene noietās ceļos, un tētis pateica lūgšanu, lai iesāktu dienu.

„Šorīt es vēlos dalīties ar kādu brīnišķīgu rakstvietu,” teica mamma. Viņa atvēra Mormona Grāmatu. „Tā ir Moronija 7:45. „Un žēlsirdība pacieš daudz, un ir laipna.””

Gatavojoties skolai, Deivs apdomāja šo rakstvietu. Pirms viņš izgāja ārā pa durvīm, viņš pateica lūgšanu. „Lūdzu, palīdzi man šodien būt laipnam,” viņš lūdza.

Klasē Deivs jutās priecīgs, pildot savus skolas uzdevumus. Viņš uzmanīgi klausījās, kad skolotāja Frīda viņiem mācīja jaunus pareizrakstības vārdus.

Drīz vien pienāca laiks pusdienām. Deivs nopirka karamelizētus saldus kartupeļus un aukstu sulu. Viņš apsēdās kopā ar draugiem un sāka ar viņiem runāt.

Drīz vien viņš sadzirdēja bērnus, kas sēdēja pie blakus galdiņa. Divi zēni izsmēja kādu jaunāku zēnu — vārdā Hosē. Hosē savam vecumam bija maza auguma, bet viņš bija laipns pret citiem un cītīgi mācījās. Pārējiem zēniem bija ēdiens uz galda, taču Hosē tā nebija.

„Kāpēc tu esi tik mazs? Vai tev mājās nav ēdiena?” jautāja Antonio.

Deivs pagriezās pret zēniem tieši tajā brīdī, kad Hoakins paņēma Hosē somu un pameta to Antonio. Hosē skrēja pakaļ Antonio, lai paņemtu savas mantas.

„Lūdzu, atdod manu somu,” sacīja Hosē.

Taču Antonio un Hoakins neklausījās. „Tava soma ir tik veca un neglīta!” sacīja Hoakins.

LAIPNĪBA PUSDIENLAIKĀ

Vai citi zēni izsmies arī viņu?

Deivs dzirdēja visus šos sāpinošos vārdus, taču viņš bija noraizējies, vai spēs palīdzēt Hosē. Ko padomās citi bērni? Vai Hoakins un Antonio izsmies arī viņu?

Tad viņš atcerējās rakstvietu, ko mamma no rīta bija lasījusi. *Žēlsirdība ir laipna*. Jēzus Kristus vēlētos, lai viņš ir laipns. Tā būtu pareiza rīcība.

Deivs piecēlās un vērsās pie pārējiem zēniem. „Pārstājiēt ķircināt Hosē. Lūdzu, atdodiet viņam somu.”

„Kas tev par daļu?” jautāja Hoakins.

„Kāpēc jūs esat tik nejauki pret Hosē? Viņš neko sliktu nav neizdarījis,” teica Deivs. Tad viņš dziļi ievilka elpu. „Jēzus mīl katru no mums, un Viņš vēlas, lai mēs būtu laipni. Lūdzu, pārstājiēt ķircināt Hosē. Citu apcelšana ir nepareiza. Ja jūs turpināsiet tā darīt, es pasaukšu skolotāju Frīdu.”

Antonio paskatījās uz saviem apaviem. Viņš atdeva Hosē viņa somu. „Piedod,” viņš nomurmināja. Viņš un Hoakins atgriezās savās vietās.

„Paldies,” sacīja Hosē.

Deivs viegli uzsita Hosē pa plecu. „Tagad mēs esam draugi.”

Hosē pasmaidīja.

Mājās Deivs pastāstīja savai ģimenei par notikušo.

„Tas nebija viegli, taču tu rīkojies pareizi,” teica tētis. „Es lepojos ar tevi, ka izrādīji laipnību,” teica mamma.

Nākamajā dienā, kad mamma palīdzēja viņam iesaiņot pusdienas, Deivs jautāja: „Vai mēs varam pagatavot divas sviestmaizes?”

„Kāpēc? Vai tu esi tik ļoti izsalcis?” mamma pavaicāja.

Deivs pasmējās. „Nē, bet vakar es pamanīju, ka Hosē nav ēdiena. Es vēlos dalīties ar savu.”

„Tā ir lieliska doma!” Mamma atnesa vēl vienu maizes šķēli, un Deivs pagatavoja vēl vienu sviestmaizi.

Pusdienlaikā Deivs un Hosē sēdēja kopā un ēda sviestmaizes. Bija vajadzīga drosmē, lai apturētu citus bērnus, kas izsmēja Hosē. Taču Deivs iemīlēja savu jauno draugu, un viņš zināja, ka Debesu Tēvs priecājās par to, ka viņš izvēlējās būt laipns. ●